

Zborul din amurg

Daniel Vișan-Dimitriu

E doar o bancă, un amurg și eu,
Încremenit pe-o margine de-alee,
Cu gândurile-n câmpuri elizee
Prin care derulez un vechi clișeu.

E-atât de vechi, încât un verde crud
A devenit ca frunza dintr-o toamnă
În care înserarea mă îndeamnă
Să ies, cântarea nopții s-o aud.

Prin câmpurile-acelea, încă am
Vigoarea din poveștile trăite
În vieți, din amintire desfrunzite,
Când ne-ntâlneam și, uneori, zburam.

Erai cu mine-acolo și, în doi,
Cutreieram ținuturile-acele
Ca doi luceferi printre mii de stele
Ce ne priveau, din marele convoi.

Din gândurile de pe-un vechi tărâm,
Pe-o bancă, sub o salcie bătrână,
Ca și atunci, ținându-ne de mână,
Îmi pare că, adesea, coborâm.